

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1572/2023
22.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1581/21 од 06.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1581/21 од 06.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1581/21 од 06.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1581/21 од 06.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3954/18 од 23.10.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име неисплаћених зарада за период од децембра 2016. године закључно са мајом 2020. године исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и да у корист тужиоца на досуђене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, као и да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 263.638,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/201...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да у парници овог предмета спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату зараде, у чињенично-правној ситуацији да је у претходно вођеној и окончаној парници правноснажном пресудом утврђено да је тужилац у радном односу код тужене на неодређено време почев од 09.02.2010. године и тужена обавезана да му исплати неисплаћене зараде за период од јуна 2013. године до новембра 2016. године, а у овој парници за наредни период од децембра 2016. године закључно са мајем 2020. године, у ситуацији непромењеног статуса и ангажовања тужиоца. Имајући у виду да је у примени материјалног права одлучено у складу са судском праксом Врховног касациононог суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, наводи тужене о чињеничном стању, не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 25.12.2018. године, а вредност предмета спора је 1.978.913,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић